

Arrest

nr. 240 458 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 augustus 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 september 2019.

1.2. Op 14 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Mandi Bahudin, waar u steeds woonde behalve voor een periode van 2014 – 2017 waarbij u in Sarghoda studeerde.

U verklaarde een soennitische moslim te zijn geweest afkomstig van een geheel soennitische familie. Toen u in Sarghoda studeerde had u evenwel een vriend die u gaandeweg overtuigde van de waarheid van de Sjiitische variant van de Islam. Toen u in 2017 naar huis terugkeerde begon u daarop mensen aan te spreken over religieuze zaken. Dit werd u niet in dank afgenomen. U ging ook bij een Sjiitische beweging, de Majilis Wahadat e Muslimeen, en kreeg na een maand lidmaatschap een kleine leidende functie. Toen u terugkwam van een optocht tijdens Muharam in oktober 2017 werd u evenwel op straat aangevallen en neergestoken door onbekenden. In maart 2018 werd u ook nog eens ontvoerd van thuis uit, waarbij men u dwong het Sjiisme af te zweren en u daarop een jaar lang vasthield in een indoctrinatiekamp. U werd uiteindelijk omwille van uw slechte gezondheid vrijgelaten. Met behulp van een vriend van u, die alles regelde en financierde, verliet u een maand later Pakistan.

Na een reis van enkele maanden kwam u 27 augustus 2019 aan in België, waarop u op 2 september 2019 hier ook om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legde u kopieën voor van: een badge van bij de Majilis, twee first information reports (FIR), en van scholingsdocumenten. U legde ook Belgische medische documenten voor. U stuurde op 20 februari 2020 een e-mail met opmerkingen omtrent het onderhoud, en enkele medische documenten na.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek dat u moeilijk te been was en pijn leed. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd of u het interview op een andere dag wou doen, en verschillende keren gepauzeerd zodat u uw benen kon strekken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel authentiek stuk kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw broer in Pakistan, en dat u daar een identiteitskaart had (CGVS p. 3), maar u hebt blijkbaar geen dergelijke stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. U legt heden enkel kopieën voor van schoolattesten en van een badge van een organisatie, welke niet dezelfde waarde hebben als officiële identiteitsdocumenten, en die bovendien als kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Bij gebrek aan een doorslaggevend identiteitsmiddel, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen.

Daarnaast vereist de medewerkingsplicht van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Er moet namelijk worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelde over uw facebookaccount en over de religieuze strekking van uw familieleden, waardoor er sterk getwijfeld kan worden aan uw voorgehouden bekering. Ook over het organiseren van uw reis lijkt u het CGVS te proberen misleiden. Wat betreft **ten eerste** uw facebookaccount, verklaarde u dat u geen facebookaccount had noch enige*

andere social media-aanwezigheid (CGVS p. 4). Tijdens de pauze van het onderhoud kon evenwel eenvoudig een facebookaccount onder uw naam met uw beeltenis gevonden worden (zie documenten toegevoegd aan uw dossier). U werd hier ook op gewezen, maar bleef ontkennen (CGVS p. 10, 11). Dat u zo flagrant zou liegen getuigt maar van erg weinig medewerkingszin met de procedure. Het is ook opvallend dat er van de voorgenoemde account drie dagen later plots geen spoor meer terug te vinden was (zie documenten toegevoegd aan het dossier), wat er sterk op wijst dat het weldegelijk om uw account ging en u naderhand probeerde de sporen uit te wissen.

De reden om uw facebookaccount te verbergen of te verwijderen lijken **ten tweede** te zijn dat u daar een aantal familieleden van u oplijstte, neefjes van u. Sommige van deze hadden op hun account duidelijk Sjiitischgeïnspireerde foto's, zoals de Iman Reza-schrijn in Mashad, Iran (tijdens het onderhoud verward met schrijnen in Karballa, maar beide Sjiitisch); en "HUSSAIN" in bloederige letters (zie documenten toegevoegd aan uw dossier). Nochtans had u eerder in het onderhoud aangegeven dat u geen enkele sjiitische familieleden zou hebben, ook niet in een zijlijn (CGVS p. 5). Als u sjiitische familieleden hebt die u verborgen probeerde te houden, kan vermoed worden dat u mogelijk zelf steeds sjiit bent geweest, en uw bekeringsverhaal geheel verzonnen is.

Als u het **ten derde** hebt over de manier waarop u uw reis naar Europa voorbereidde en financierde, verwijst u naar een vriend van u genaamd S.. U kwam bij hem terecht onmiddellijk na uw voorgehouden ontvoering, en toen bleek dat uw familie niets meer met u vandoen wou hebben, zou hij dan maar alles geregeld en betaald hebben. Er op gewezen dat dat wel erg vrijgevig van hem was, kan u alleen maar bevestigen (CGVS p. 17, 18). Dit komt op zich al weinig geloofwaardig over. U verklaarde voor de DVZ bovendien nog dat de reis geregeld werd in samenspraak tussen uw vader of uw broer en een vriend (verklaring DVZ dd. 18 oktober 2019, afdeling 30.), iets geheel anders dan de familie die de banden doorknipt waarop uw vriend alles zelf regelt. Ook op dit punt schenkt u dus geen klare wijn. Mogelijk wil u de rol van uw familie minimaliseren in het kader van uw (weinig geloofwaardige) bekeringsverhaal.

Bovendien, naast deze duidelijke poging uwentwege om zaken verborgen te houden voor het Commissariaatgeneraal, zijn uw verklaringen betreffende uw voorgehouden bekering, steekpartij en ontvoering ook maar weinig overtuigend op zichzelf genomen.

Zo schreef u **ten eerste** uw bekering toe aan ene I., een vriend van u. Maar ondanks dat jullie drie jaar lang samen naar school gingen en hij u tijdens die periode blijkbaar kon bekeren tot de Sjiitische variant van de islam (CGVS p. 5, 6), kon u verassend weinig over deze vriend zeggen. U wist niet welke zijn achternaam was, noch wat de naam van zijn vader was of enig ander familielid, of naar welke moskee hij ging tot aan uw bekering (CGVS p. 5, 6). Dit is wel erg pover. Bovendien had u het voor de DVZ nog over een bekering omdat u "veel sjiitische vrienden in Sarghoda had" (vragenlijst CGVS dd. 18 oktober 2019, afdeling3.5.), niet over één vriend waarvan u niet wist dat hij Sjiit was tot hij u door zijn doordringende vraagstelling tot inkeer deed komen.

Ten tweede, gevraagd wat hij dan zei dat u zodanig overtuigde dat u zich van weeromstuit bekeerde, geeft u een ellenlange uiteenzetting over de ontstaansgeschiedenis van de breuk tussen de twee belangrijkste sekten van de Islam, zaken waarin nochtans zowel de soennieten als de sjiieten geloven. Herhaaldelijk gevraagd wat het dan precies was dat u zodanig kon overtuigen, verwijst u enkel cryptisch naar zaken zoals de dood van Fatima en het gebrek aan gebeden tijdens de begrafenis van de Profeet, zonder evenwel duidelijk te maken (hoewel ook dit herhaaldelijk gevraagd) waarom deze zaken een openbaring voor u waren en welke gevolgtrekking u hieraan verbond (CGVS p. 7 – 9). Naderhand zou u nochtans zodanig overtuigd zijn geweest van uw nieuwe religie, dat u mensen in uw eigen zogezegd soennitische buurt begon aan te spreken om ook hen de ogen te openen (CGVS p. 11). In dat geval kunnen toch wel wat duidelijkere argumenten uwentwege verwacht worden, quod non. Dit is geen erg overtuigend bekeringsrelaas.

U verklaart **ten derde** dat u naderhand bij een Sjiitische politieke/sociale beweging ging, de MWM. U verklaart hierover voor het CGVS dat u bij de beweging ging tijdens Muharam 2017 of een kleine maand daarvoor (CGVS p. 18), terwijl Muharram dat jaar viel in september. Nochtans verklaarde u eerder voor de DVZ dat u al vanaf het moment dat u afstudeerde lid was (vragenlijst CGVS dd. 18 oktober 2019, afdeling3.3.), dus in februari 2017 (CGVS p. 4). Ook verklaarde u voor de DVZ dat u geen specifieke functie had (vragenlijst CGVS dd. 18 oktober 2019, afdeling3.3.), maar verklaarde u zichzelf voor het CGVS dan weer een "naib sudr", een lokale comitévoorzitter (CGVS p. 3, 18). Hierbij kan aangestipt worden dat u deze functie al gekregen zou hebben na minder dan een maand lidmaatschap van de organisatie, wat toch wel erg snel zou zijn (CGVS p. 18). Deze tegenstrijdig- en merkwaardigheden

doen eraan twijfelen dat u voor het CGVS de volledige waarheid vertelde over uw banden met de organisatie – gezien de vermoedens over uw bekering waarop supra gewezen kan bijvoorbeeld ook vermoed worden dat u eigenlijk al veel langer lid was, wat u probeert te verhullen om uw bekeringsrelaas kracht bij te zetten.

Ten vierde maakt u gewag van een steekpartij terwijl u op de terugweg naar huis was van de Muharamherdenking. U legt ook een in België opgesteld document voor waarop melding gemaakt wordt van een oude steekwonde. Hierover dient te worden opgemerkt dat een steekincident op zich geen indicatie hoeft te zijn van een vervolging om religieuze redenen, maar het even goed kan gaan om een “ordinair” vergrijp of zelfs een accident. U kan zelf enkel speculeren omtrent het motief van de daders op basis van telefoons die u voordien gehad zou hebben (CGVS p. 13). Gezien de zaken waarop supra gewezen die de aannemelijkheid van uw bekeringsrelaas ondermijnen, kan er dan sterk getwijfeld worden dat het ging om een steekpartij met religieus oogmerk. Bovendien verbleef u naderhand nog meer dan een jaar in Pakistan, terwijl van iemand die voor vervolging vreest in eigen land toch verwacht kan worden dat hij zichzelf zo snel mogelijk in veiligheid zou proberen brengen. Dat u dat niet deed wijst op de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien zijn er ook geen indicaties dat het u aan beschermingsmiddelen in Pakistan ontbreekt: u geeft aan dat de politie het incident zelf begon te onderzoeken nog voor u aangifte deed en daartoe naar het ziekenhuis kwamen (CGVS p. 12), en bovendien legt u ook een FIR voor (document 2). Dus zelfs als het voor waar wordt gehouden dat u om gelijk welke reden werd neergestoken, zou dit incident op zich geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging waarvoor u internationale bescherming behoefde.

U houdt **ten vijfde** voor dat u enkele maanden later evenwel ontvoerd geweest zou zijn, en dat de ontvoerders u het Sjiïsme wilden doen afzweren. Hierbij kan primo de vraag gesteld worden waarom ze zich de moeite zouden getroosten om specifiek u te ontvoeren en meer dan een jaar vast te houden om u te doen bekeren; u bent geen prominent politicus of celebrity wiens bekering anderen zou kunnen inspireren, maar was op dat moment naar eigen zeggen slechts een recent afgestudeerd werkloos persoon met een weinig prominente post binnen een Sjiitische partij (CGVS p. 10).

Secundo missen uw verklaringen over de daaropvolgende opsluiting van meer dan een jaar elke doorleefdheid. Gevraagd om de plaats waar u toch wel een jaar lang verbleven zou hebben te beschrijven, kan u enkel in zeer algemene termen verwijzen naar de dagelijkse routine. Er op gewezen dat u gevraagd was naar een beschrijving van de plaats, komt u niet verder dan te stellen dat het een overdekte plaats was, en dat u er dal te eten kreeg. U verbleef er naar eigen zeggen met een veelheid aan andere personen, maar gaf te kennen dat u over geen van hen iets kon zeggen omdat jullie elke minuut van elke dag in het oog gehouden zouden worden en dus niet met elkaar konden praten (CGVS p. 16, 17). Het gaat hier om transparant verzonnen verklaringen; het is geheel onvoorstelbaar dat u na een jaarlange opsluiting niet spontaan uitgebreid en doorleefd zou kunnen vertellen over deze zaken.

Tertio, gevraagd waarom u vrijkwam, verklaart u dat ze u uiteindelijk lieten gaan omdat u ziek was geworden van het minderwaardige eten aldaar, niet omdat ze overtuigd waren van uw bekering (CGVS p. 17). U zou nochtans al een jaar opgesloten hebben gezeten op dat moment; hoe lang was men eigenlijk van plan om u daar kost en inwoon te verschaffen? Dat uw verhaal in deze een dergelijke abrupte einde kent komt maar erg gefabriceerd over.

Samenvattend kan daarom gesteld worden dat u niet uw voorgehouden bekering, noch de ontvoering aannemelijk kan maken. Hierdoor komen de door u geïntimeerde religieuze motieven voor de steekpartij, zo die al plaatsgreep, ook op de helling. Bovendien geeft u ook maar weinig blijk van medewerkingszin door uw facebook achter te houden en weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de manier waarop u uw reis organiseerde.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Er is ook al op gewezen dat u in hoofdzaak enkel kopieën voorlegt, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk.

De door u aangehaalde medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waar u op gewezen werd (CGVS p. 3).

U haalt in een naderhand verstuurd e-mail aan dat u geen correcte verklaringen kon afleggen omdat u tijdens het persoonlijk onderhoud pijn geleden zou hebben. U klaagde tijdens het onderhoud inderdaad dat u pijn leed, en er werd geregeld gepauzeerd om u de kans te geven uw pijnlijke spieren te strekken. **U kreeg het voorstel in het begin van het onderhoud om uit te stellen, maar drong er zelf op aan om verder te gaan** (CGVS p. 2). Dat u naderhand aangeeft dat u niet in staat was om het onderhoud te voeren en een tweede kans wil krijgen om uw aanvraag te doen, komt daarom weinig oprecht over.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien

zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht *juncto* artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en

terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn bekering tot de sjiitische variant van de Islam vervolging vreest. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel authentiek stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit en afkomst kan staven; (ii) verzoeker bovendien evenmin de waarheid vertelde over zijn Facebookaccount en over de religieuze strekking van zijn familieleden, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden bekering ondermijnt nu (1) verzoeker – zelfs na confrontatie met een Facebookaccount onder zijn naam en met zijn beeltenis – blijft ontkennen dat hij in het bezit is van een Facebookprofiel en dit account drie dagen na het persoonlijk onderhoud is verdwenen, hetgeen erop duidt dat het weldegelijk om zijn account ging en hij naderhand zijn sporen wenste uit te wissen, (2) de op het Facebookaccount vermelde familieleden duidelijk Sjiitisch-geïnspireerde foto's op hun account hadden en dit ondanks het feit dat verzoeker beweerde dat hij geen enkel sjiitisch familielid had, (3) verzoekers verklaringen over de wijze waarop zijn reis naar Europa werd voorbereid en werd gefinancierd niet kunnen overtuigen; (iii) verzoekers verklaringen aangaande de door hem voorgehouden bekering, steekpartij en ontvoering op zich hoe dan ook ongeloofwaardig zijn vermits (1) hoewel verzoeker aangeeft dat zijn bekering toegeschreven kan worden aan zijn vriend I. hij quasi niets over deze persoon kan vertellen en hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt over wie aan de basis van zijn bekering lag, (2) verzoeker geen doorleefde en overtuigende verklaringen aflegt aangaande zijn bekering, (3) verzoekers verklaringen als zou hij bij een sjiitische politieke/sociale beweging (Majilis Wahadat e Muslimeen, hierna: MWM) zijn gegaan vooreerst inconsistent zijn aangaande het tijdstip waarop hij lid werd en het bovendien niet aannemelijk is dat hij na minder dan een maand lidmaatschap al de functie van lokale comitévoorzitter zou hebben gekregen, (4) de door verzoeker voorgehouden steekpartij, waartoe hij een Belgisch medisch attest voorlegt, geen indicatie hoeft te zijn van een vervolging om religieuze redenen; verzoeker zelf enkel kan speculeren omtrent het motief van de daders op basis van telefoons die hij voordien gehad zou hebben en er hoe dan ook geen indicaties zijn dat het verzoeker aan beschermingsmiddelen in Pakistan ontbreekt, zodat dit incident op zich geen aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging en (5) de door verzoeker voorgehouden ontvoering waarbij zijn ontvoerders hem het Sjiisme wilden doen afzweren niet kan overtuigen nu (a) het niet aannemelijk is dat men een recent afgestudeerd, werkloos persoon met een weinig prominente post binnen een sjiitische partij zouden willen ontvoeren en meer dan een jaar zouden vasthouden om hem te bekeren, (b) verzoekers verklaringen aangaande de daaropvolgende opsluiting van meer dan een jaar elke doorleefdheid ontberen en (c) verzoekers verklaring over zijn vrijlating evenmin kunnen overtuigen; (iv) verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en

feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.2.4.1. De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker geen authentieke documenten voorlegt die zijn identiteit of herkomst kunnen staven en dit ondanks het feit dat verzoeker zelf aangeeft dat hij over een identiteitskaart beschikt in Pakistan en hij nog in contact staat met zijn broer (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 3).

In dit verband dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming berust die alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielerelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift echter geen enkele poging om het ontbreken van enig authentiek stuk te verklaren of te vergoelijken, zodat het ontbreken van ieder bewijskrachtig begin van bewijs omtrent zijn identiteit en herkomst reeds een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn vluchtrelaas.

2.2.2.4.2. Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, geen waarachtige verklaringen aflegt noch documenten voorlegt aangaande zijn Facebookaccount, de religieuze strekking van zijn familieleden en zijn reis naar Europa.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat de vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over zijn Facebookprofiel en over de religieuze strekking van zijn familieleden de door hem voorgehouden bekering ondermijnt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“Wat betreft **ten eerste** uw facebookaccount, verklaarde u dat u geen facebookaccount had noch enige andere social media-aanwezigheid (CGVS p. 4). Tijdens de pauze van het onderhoud kon evenwel eenvoudig een facebookaccount onder uw naam met uw beeltenis gevonden worden (zie documenten toegevoegd aan uw dossier). U werd hier ook op gewezen, maar bleef ontkennen (CGVS p. 10, 11). Dat*

u zo flagrant zou liegen getuigt maar van erg weinig medewerkingszin met de procedure. Het is ook opvallend dat er van de voorgenoemde account drie dagen later plots geen spoor meer terug te vinden was (zie documenten toegevoegd aan het dossier), wat er sterk op wijst dat het weldegelijk om uw account ging en u naderhand probeerde de sporen uit te wissen.

*De reden om uw facebookaccount te verbergen of te verwijderen lijken **ten tweede** te zijn dat u daar een aantal familieleden van u oplijstte, neefjes van u. Sommige van deze hadden op hun account duidelijk Sjiitischgeïnspireerde foto's, zoals de Iman Reza-schrijn in Mashad, Iran (tijdens het onderhoud verward met schrijnen in Karballa, maar beide Sjiitisch); en "HUSSAIN" in bloederige letters (zie documenten toegevoegd aan uw dossier). Nochtans had u eerder in het onderhoud aangegeven dat u geen enkele sjiitische familieleden zou hebben, ook niet in een zijlijn (CGVS p. 5). Als u sjiitische familieleden hebt die u verborgen probeerde te houden, kan vermoed worden dat u mogelijk zelf steeds sjiit bent geweest, en uw bekeringsverhaal geheel verzonnen is."*

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij het Facebookaccount niet zelf heeft opgesteld, dient erop gewezen dat hij met deze blote bewering opnieuw een andere versie van de feiten vooropstelt en verder onduidelijkheid schept, waarmee hij evenwel geen afbreuk kan doen aan het feit dat er wel degelijk een Facebookprofiel werd aangetroffen met zijn naam en beeltenis op, dewelke evenwel enkele dagen na het persoonlijk onderhoud verdween. Dit alles duidt erop dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op dit profiel. Te meer nu hieruit bleek dat zijn neven duidelijk sjiitische inhoud op hun Facebookprofiel hadden staan, hetgeen in contrast staat met zijn verklaring dat niemand van zijn familie (ook geen neef) sjiitisch is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 5) en hetgeen een indicatie vormt van het feit dat hij mogelijk zelf steeds sjiit is geweest.

In zoverre verzoeker nog lijkt aan te sturen op het feit dat de 'protection officer' tijdens het persoonlijk onderhoud niet de nodige neutraliteit en objectiviteit aan de dag heeft gelegd, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Het loutere feit dat de 'protection officer' verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft geïnterpelleerd om de waarheid te vertellen en, nadat verzoeker werd geconfronteerd met het gevonden Facebookprofiel, besloot om alsnog andere vragen te stellen, is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het is immers de taak van de "protection officer" om de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste vluchtrelaas na te gaan. Bovendien kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker gedurende het gehoor reeds in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor eventuele ongeloofwaardigheden. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Daarnaast kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de wijze waarop zijn reis naar Europa werd voorbereid en gefinancierd, waarbij hij de rol van zijn familie lijkt te minimaliseren en hetgeen aldus verder afbreuk doet aan zijn bekeringsverhaal. Ook de geloofwaardigheid van de reisweg kan immers worden aanvaard als element bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming; de asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute, *quod non in casu* zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.4.3. Daargelaten verzoekers gebrekkige medewerking moet worden vastgesteld dat zijn verklaringen aangaande zijn bekering hoe dan ook ongeloofwaardig zijn.

Aangaande de vaststelling dat verzoekers kennis over I., die volgens zijn verklaringen nochtans aan de basis lag van zijn bekering tot het Sjiisme, voert verzoeker aan dat men aan de universiteit geen interesse heeft om vragen te stellen over iemands achtergrond. De Raad merkt te dezen op dat het niet aannemelijk is dat, zo I. verzoeker daadwerkelijk hebben overtuigd om zich te bekeren tot de sjiitische variant van de Islam en gelet op het feit dat verzoeker I. als vriend bestempelt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 5), verzoeker zo goed als niets kan vertellen over I.. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud immers dat verzoeker niet weet

welke zijn achternaam is, noch wat de naam van zijn vader of enig ander familielid is of naar welke moskee I. ging tot aan zijn bekering (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 5-6). Daarenboven brengt verzoeker in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bij om de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen aangaande wie hem heeft aangezet tot bekering (op Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij immers over verschillende sjiitische vrienden in Sarghoda; administratief dossier, 'vragenlijst', vraag 3.5., daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel spreekt over I.; administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 5) te verklaren of te weerleggen, hetgeen dan ook verder afbreuk doet aan de door hem voorgehouden bekering.

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat verzoekers verklaringen aangaande de elementen die hem zouden hebben overtuigd om zich te bekeren vaag en allerm minst overtuigend van aard zijn. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan nochtans worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, *quod non in casu* zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de *"ellenlange uiteenzetting [...] over de ontstaansgeschiedenis van de breuk tussen de twee belangrijkste sekten van de Islam"* en zijn verwijzing naar zaken zoals *"de dood van Fatima en het gebrek aan gebeden tijdens de begrafenis van de Profeet"*, beperkt hij zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij evenwel niet aanduidt waarom deze zaken een openbaring voor hem waren en welke gevolgtrekkingen hij hieraan verbond.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat verzoekers verklaringen aangaande zijn lidmaatschap bij de MWM niet kunnen overtuigen, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

"U verklaart ten derde dat u naderhand bij een Sjiitische politieke/sociale beweging ging, de MWM. U verklaart hierover voor het CGVS dat u bij de beweging ging tijdens Muharam 2017 of een kleine maand daarvoor (CGVS p. 18), terwijl Muharram dat jaar viel in september. Nochtans verklaarde u eerder voor de DVZ dat u al vanaf het moment dat u afstudeerde lid was (vragenlijst CGVS dd. 18 oktober 2019, afdeling3.3.), dus in februari 2017 (CGVS p. 4). Ook verklaarde u voor de DVZ dat u geen specifieke functie had (vragenlijst CGVS dd. 18 oktober 2019, afdeling3.3.), maar verklaarde u zichzelf voor het CGVS dan weer een "naib sudr", een lokale comitévoorzitter (CGVS p. 3, 18). Hierbij kan aangestipt worden dat u deze functie al gekregen zou hebben na minder dan een maand lidmaatschap van de organisatie, wat toch wel erg snel zou zijn (CGVS p. 18).

(...)"

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hem enkel vragen werden gesteld over het ogenblik waarop hij lid werd en er dan plots wordt opgeworpen dat er vermoedens zijn dat hij al veel langer lid was van de MWM, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gepeild naar zijn kennis over de MWM, waarbij niet enkel de datum van zijn aansluiting, maar ook onder meer naar de oprichting, de doelstellingen, de deelname aan verkiezingen, de partijkleuren, het bestaan van een jeugd- en/of vrouwenafdeling afdeling werd gevraagd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 18-19). Daarbij werd terecht vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum waarop hij lid zou zijn geworden van de MWM en dat het bovendien allerm minst aannemelijk is dat hij minder dan een maand lidmaatschap de functie van lokale comitévoorzitter zou hebben toegekend gekregen. Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen kunnen verklaren of weerleggen. Gelet op het gegeven dat verzoeker geen zicht biedt op zijn Facebookaccount, er aanwijzingen zijn dat zijn neven de sjiitische variant van de Islam aanhangen en er bijgevolg indicaties zijn dat hij mogelijk zelf steeds sjiiet is geweest, kan dan ook worden aangenomen dat, zo verzoeker daadwerkelijk lid was van de MWM, dit lidmaatschap geenszins samenvalt met en/of is ontsproten uit zijn voorgehouden bekering. Dit klemt des te meer nu verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij lid werd van de MWM.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met zijn gebrekkige medewerking, dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden bekering tot het Sjiisme.

2.2.2.4.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat de daaropvolgende steekpartij een politiek motief zou kennen, dan wel dat hij ontvoerd zou zijn door mensen die hem het Sjiisme zouden hebben willen doen afzweren.

Ten overvloede wordt dienaangaande in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt:

“Ten vierde maakt u gewag van een steekpartij terwijl u op de terugweg naar huis was van de Muharamherdenking. U legt ook een in België opgesteld document voor waarop melding gemaakt wordt van een oude steekwonde. Hierover dient te worden opgemerkt dat een steekincident op zich geen indicatie hoeft te zijn van een vervolging om religieuze redenen, maar het even goed kan gaan om een “ordinair” vergrijp of zelfs een accident. U kan zelf enkel speculeren omtrent het motief van de daders op basis van telefoons die u voordien gehad zou hebben (CGVS p. 13). Gezien de zaken waarop supra gewezen die de aannemelijkheid van uw bekeringsrelaas ondermijnen, kan er dan sterk getwijfeld worden dat het ging om een steekpartij met religieus oogmerk. Bovendien verbleef u naderhand nog meer dan een jaar in Pakistan, terwijl van iemand die voor vervolging vreest in eigen land toch verwacht kan worden dat hij zichzelf zo snel mogelijk in veiligheid zou proberen brengen. Dat u dat niet deed wijst op de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien zijn er ook geen indicaties dat het u aan beschermingsmiddelen in Pakistan ontbreekt: u geeft aan dat de politie het incident zelf begon te onderzoeken nog voor u aangifte deed en daartoe naar het ziekenhuis kwamen (CGVS p. 12), en bovendien legt u ook een FIR voor (document 2). Dus zelfs als het voor waar wordt gehouden dat u om gelijk welke reden werd neergestoken, zou dit incident op zich geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging waarvoor u internationale bescherming behoefde.”

Met het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het verwijzen naar het in België opgestelde document, slaagt verzoeker er allerminst in te overtuigen. Verzoeker legde weliswaar een medisch attest neer, maar hieruit blijkt enkel dat hij een aantal littekens heeft. Nergens blijkt hieruit wat de oorzaak is van deze oude littekens/steekwonde noch in welke omstandigheden hij deze zou hebben opgelopen, laat staan dat deze littekens/steekwonde het gevolg zouden zijn van een steekpartij omwille van religieuze redenen. Ten overvloede merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Zo verzoeker, onder verwijzing naar het Handboek van UNHCR, lijkt aan te sturen op een gedeelde bewijslast, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

In zoverre verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat hij “*wetens en willens*” nog een jaar na de steekpartij in Pakistan is verbleven nu hij immers ontvoerd werd gedurende een jaar, dient erop gewezen dat deze ontvoering niet geloofwaardig kan worden geacht (*infra*) en deze bijgevolg geen verschoning kan bieden voor de vaststelling dat hij na de steekpartij nog geruime tijd in Pakistan verbleef. Hoe dan ook dient in dit verband worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat er een periode van vijf à zes maanden tussen de steekpartij en zijn voorgehouden ontvoering verstreek, waarin hij schijnbaar geen bijzondere voorzorgsmaatregelen nam. Hij verklaart integendeel dat hij na zijn herstel van de steekpartij opnieuw begon te praten over religie met andere mensen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 14). Dat verzoeker geen enkele voorzorgsmaatregelen nam dan wel bescherming zocht en zich daarentegen opnieuw openlijk uitliet over zijn bekering en zijn religie, kan in de door hem geschetste context van bedreigingen omwille van zijn voorgehouden bekering bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande nog terecht als volgt:

*“U houdt **ten vijfde** voor dat u enkele maanden later evenwel ontvoerd geweest zou zijn, en dat de ontvoerders u het Sjiisme wilden doen afzweren. Hierbij kan primo de vraag gesteld worden waarom ze zich de moeite zouden getroosten om specifiek u te ontvoeren en meer dan een jaar vast te houden om u te doen bekeren; u bent geen prominent politicus of celebrity wiens bekering anderen zou kunnen inspireren, maar was op dat moment naar eigen zeggen slechts een recent afgestudeerd werkloos persoon met een weinig prominente post binnen een Sjiitische partij (CGVS p. 10).*

Secundo missen uw verklaringen over de daaropvolgende opsluiting van meer dan een jaar elke doorleefdheid. Gevraagd om de plaats waar u toch wel een jaar lang verbleven zou hebben te beschrijven, kan u enkel in zeer algemene termen verwijzen naar de dagelijkse routine. Er op gewezen dat u gevraagd was naar een beschrijving van de plaats, komt u niet verder dan te stellen dat het een overdekte plaats was, en dat u er dal te eten kreeg. U verbleef er naar eigen zeggen met een veelheid aan andere personen, maar gaf te kennen dat u over geen van hen iets kon zeggen omdat jullie elke minuut van elke dag in het oog gehouden zouden worden en dus niet met elkaar konden praten (CGVS p. 16, 17). Het gaat hier om transparant verzonden verklaringen; het is geheel onvoorstelbaar dat u na een jaarlange opsluiting niet spontaan uitgebreid en doorleefd zou kunnen vertellen over deze zaken.

(...)”

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat zijn ontvoerders erop uit waren om bekeerde mensen terug te proberen brengen tot hun geloof. Met deze argumentatie komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij, als recent afgestudeerd persoon met een weinig prominente post binnen de MWM geïsoleerd werd en een jaar lang onderworpen werd aan brainwashing.

In zoverre verzoeker voorts beargumenteert dat het zeer moeilijk voor hem is om te vertellen over zijn ontvoering omdat het traumatische gebeurtenissen zijn, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig zijn, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat het niet geloofwaardig is dat de ontvoerders verzoeker zouden hebben vrijgelaten omdat hij ziek was en niet omdat ze overtuigd waren van zijn bekering, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.2.2.4.5. Waar verzoeker nog aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische toestand, dat hij – ondanks dat hij zich niet goed voelde – alsnog het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, doch dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuw persoonlijk onderhoud had moeten organiseren, dient erop gewezen dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud inderdaad aangaf medische problemen te hebben, waardoor hij zich nooit goed voelt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 31 januari 2020, p. 3). Wanneer hem echter werd gevraagd of het persoonlijk onderhoud uitgesteld moest worden, drong verzoeker er zelf op aan om het onderhoud verder te zetten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 31 januari 2020, p. 3). Uit lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud, wanneer verzoeker gevraagd werd of hij nog andere opmerkingen wilde toevoegen, maakte verzoeker geen gewag van het feit dat hij omwille van zijn medische toestand niet in staat zou zijn geweest om volledige, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen (*ibid*, p. 21). Het is dan ook niet ernstig om *post-factum* hypothetische problemen tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Gelet op wat voorafgaat, dient dan ook te worden besloten dat uit niets blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tweede persoonlijk onderhoud had moeten organiseren, zoals verzoeker nochtans voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Verder wordt in de bestreden beslissing aangaande verzoekers medische problemen nog terecht opgemerkt dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.4.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en

zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS